

בעזה"ש"ת

# דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו

בסעודת רעוא דרעוין

פרשת לך לך

שנת תשע"א לפ"ק

יוצא לאור ע"י

מכון מעדני מלך וויען

גליון תרכ"ד

# קול רנה וישועה באהלי צדיקים

בחדרת קודש ובחדוותא עילאה משגרים בזה כסא מלא ברכתא  
קדם אבינו רועינו, נזר ראשינו ותפארתינו, מאור עינינו

**ב"ק מרן אדונינו מורינו ורבינו שליט"א**

לרגל השמחה השרויה במעון קדשו בהולדת הנכד  
בן לבנו הרה"ג רבי יהושע שליט"א

יהא רעווא מן שמיא שיזכה מרן שליט"א  
לרות רב תענוג ונחת מכל יוצ"ח לאורך ימים ושנים טובות  
בבריות גופא ונהורא מעליא עדי נזכה לשמחתן של ישראל  
שיולכנו קוממיות לארצינו לקראת משיח צדקינו  
ומלכינו בראשינו בב"א

להשיג אצל

מכון מעדני מלך וויען

185 Wilson St.

Brooklyn N.Y. 11211

718.388.1751.#117

# דברי תורה

בסעודה שלישית פרשת לך תשעי"א לפ"ק

לאמור כן, והמנרים לא שאלו זהם כלל אם אשמו היא או אם אחותו היא, והיא שתקה ולא הגידה כי אשתו, אלא אברהם סיפר מעצמו כי אחותו היא וכו' ע"ש. ובמדרש (צ"ר מא-ב) מבואר עוד יותר, שכל אותו הלילה היה מלאך עומד ומגלגל זידו, הוה אמר לה אין אמרת מחי מחינא וכו', וכל כך למה [הלל צהיתר גמור לקחה, הנה הוא אמר לי אחותי את], שהיתה אומרת לו אשת איש אני, ולא היה פורש ע"כ. וכתב בכלי יקר שזהו שאמר הכתוב, וינגע ה' את פרעה וגו', על דבר שרי אשת אברהם (יב-יז). ולכאורה וכי עדיין לא ידענו ששרי אשת אברהם. אך פירושו הוא, על דבר שרי, צשציל דיצורה של שרה, ומה היה דיצורה, אשת אברהם, כי היא דיצרה אליו אשת אברהם אני ע"ש.

ובזה יוצן מה שלא מצינו צפרעה שיאמר צהתנללותו לאברהם, כמו שאמר אבימלך, צתם לצבי וצנקיון כפי עשיתי זאת (כ-ה). וה' השיב לו

ויהי כאשר הקריב לצוא מצרימה, ויאמר אל שרי אשמו, הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את וגו', אמרי נא אחותי את, למען ייטב לי צעצורך וחייתה נפשי צגללך (יב-יא). וצרש"י עד עכשיו לא הכיר צה מתוך צניעות צשצניהם, ועכשיו על ידי מעשה הכיר צה (צצא צתרא טו. תנחומא ה) ע"כ. וצאור החיים הק' דקדק, לצויה ענין אמר זאת אברהם לה, והלא יכול לצקשה אמרי נא אחותי את, גם צלא הקדמה זו, וממילא יוצן צמצקש כן מצמת יפיה ע"ש. — וצצל הטורים, צ' צמסורה, הכא, ואידך 'אמור לצחמה אחותי את' (משלי ז-ד), לומר שאברהם וגם שרה היו גדולים צחמה (יומא כח.; שמור"ר א-א) ע"כ.

וגם להצין מה שהשיא אברהם עצה כזו לשרה לצובת עצמו, שתאמר אחותי את, ולהכניס עצמה צידיס לידי איסור עריות לפרעה. ומבואר צרמצ"ן (יב-יא) שצצמת שרה לא קיבלה עליה

מאורע שמתהווה, יש לו לעשות כל מה שצידו להצלתו. ואמר הכתוב (דברים טו-יח) וזרכך ה' אלקיך בכל אשר תעשה, וכתוב בספרי, יכול אפילו עומד ובטל, תלמוד לומר בכל אשר תעשה ע"כ. הרי לנו כי יש לאדם להשתדל לעשות מה שהוא צריך הטבע, ושזו הקצ"ה שולח צרכו ומצליח.

**בוב"ל** מקום צדיקי עולם שרפי מעלה, שהם דבוקים בה' תמיד, ומאיר בהם אמונת אלקי עולם, שאין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה, ואין ציד אדם לעשות גם תנועה קטנה בלי ציווי ה', הרי כתב הרמב"ם במורה נבוכים (ח"ג פרק נא) שההשגחה היא לפי הדביקות, והם מושגחים מלמעלה, ושמורים הם מכל נזק, וה' לו צעורו. וכמו שאמר דוד (תהלים נא-א) יושב בסתר עליון בכל שדי יתלונן, אומר לה' מחסי ומגודתי אלקי אצטח צו, כי הוא יליך מפח יקוש וגו', יפול מזדך אלקי ורצבה מימיך אליך לא יגש וגו', על שחל ופתן תדרוך תרמוס כפיר ותנין. — ולכן אצרהם לפי גודל מדריגתו, שהיה ראש המאמינים, ופירסם אמונת אלקי עולם לכל באי העולם, היה לו לצטוח בהשם שיציל אותו ואשתו, וגם צרעב יפדנו ממות.

**ואיתא** במדרש (ב"ר פט-ג) אשרי הגבר אשר שם ה' מצטחו

גם כן, גם אנכי ידעתי כי בתם לצבך עשית זאת. ופרעה לא התנצל על מעשיו אלא בה צטענה לאצרהם, למה לא הגדת לי כי אשתך הוא, למה אמרת אחותי היא וגו' (יב-יח). והיינו כי באמת שרה הודיע לו האמת, אשת איש אני, ולא רצה לשמוע בקולה, ורצה להתקרב אליה לא בתום לב ולא בנקיון כפיים. — אך הדבר לעצמו צריך ביאור, מה עלה בדעתו של אצרהם לזוותה כן. ואיך לא שמע אחר זה שרה לדברי אצרהם.

**וגראדה** כי הנה צרמב"ן (יב-י) כתב, ודע כי אצרהם אצינו חטא חטא גדול בשגגה, שהביא אשתו הצדקת במכשול עון מפני פחדו פן יהרגוהו, והיה לו לצטוח בהשם שיציל אותו ואת אשתו ואת כל אשר לו, כי יש באלהים כח לעזור ולהציל. גם יציאתו מן הארץ שנצטוה עליה בתחלה, מפני הרעב, עון אשר חטא, כי האלהים צרעב יפדנו ממות. ועל המעשה הזה נגזר על זרעו הגלות בארץ מצרים ציד פרעה, במקום המשפט שמה הרשע והחטא ע"כ.

**וביאור** הדברים הוא, כי הן אמת שצריך כל אדם לעשות השתדלות צדק הטבע בכל דבר, הן צפרנקתו, שאם כי מזונותיו של אדם קצובים מראש השנה, צריך כל אחד לעשות ולהשתדל לפי כחו, והן בכל

הזה (לז-יא), יש לפרש על דרך  
שקיפר אל"ז [הבעל שם טוֹב] נ"ע  
זלה"ה, שפעם אחת עזר הנעסטר צלי  
שום שם, רק היה מניח חגורו ועזר  
עליו, ואמר שבאמונה גדולה הוא  
שעבר. וזה יש לומר שרימו יעקב,  
במקל"י בגמטריא יעקב, היינו בשמו  
שהוא יעקב מדת אמת, והיינו לגדל  
אמונה שלו, בזה עברתי את הירדן  
ע"כ.

**אמנם** להדדיק את הצרהם נראה  
לומר, כי מצינו ביעקב צעת  
שהצטרך לפגוש עם עשו, ויירא יעקב  
מאד וינר לו (לז-ח). ואמרו חז"ל  
(ברכות ד.) רבי יעקב בר אבדי רמי,  
כתיב (בראשית כח-טו) והנה אנכי עמך  
ושמרתוך בכל אשר תלך, וכתיב ויירא  
יעקב מאד. אמר שמא יגרום החטא  
[שהחטא גורם שאין ההצטחה  
מתקיימת]. ודוד קרי לנפשיה חסיד  
(תהלים פו-א), ואמר (שם כז-ג) לולא  
האמנתי לראות בטוב ה' בארץ חיים  
[שלא דבר ברור היה לו לראות בטוב  
ה'] אמר דוד לפני הקב"ה, רבונו של  
עולם מוצטח אני צך שאחה משלם  
שכר טוב לצדיקים לעמיד לצוא, אבל  
חיני יודע אם יש לי חלק ביניהם אם  
לאו, שמא יגרום החטא [מוחזק צידו  
שהוא חסיד, וזה שספק צידו אם  
יראה בטוב ה', לפי שהיה ירא שמים,  
שמא יחטא, ויגרום לו החטא מלראות  
בטוב ה'] ע"כ. הרי לנו שגם לדיק

(תהלים מ-ה), זה יוסף, ולא פנה אל  
הבנים, שבשציל שאמר לשר המשקים  
זכרתי והזכרתי (בראשית מ-ד),  
נתוספו לו שתי שנים. ולכאורה הרי  
המדרש קוטר את עצמו, שבתחלה הוא  
קורא ליוסף גבר אשר שם ה' מצטחו,  
ואחר כך הוא אומר, כי יוסף נענש  
על שום ששם מצטחו בשר המשקים.  
וכתב לפרש צצית הלוי, דבאמת מה  
חטא הוא זה, שהשתדל יוסף אלל שר  
המשקים להשיג ממנו טובה, הלא חייב  
אדם לעשות כל אשר צידו כשהוא  
נתון בצרה, ואין זו כלל סתירה  
לצטחון. אך מכאן ראייה, שיוסף היה  
כל כך מופלג במדת הצטחון, עד  
שלעולם לא רצה בשום השתדלות של  
בשר ודם, כי אם שם כל מצטחו  
בהשם יתצרך. לפיכך הוא עצמו ראה  
את הדבר לחטא, מה שהשתדל אלל  
בשר ודם, וקיבל עונש על עצמו. ואם  
כן, הרי ענש הדבר שבשציל שאמר  
לשר המשקים זכרתי והזכרתי,  
נתוספו לו שתי שנים, שהשתדלות כזו  
המותרת לכל אדם, נחשבה לחטא  
לגביו, מוכיח בראיה ברורה, שיוסף  
היה הגבר אשר שם ה' מצטחו,  
שמדרגת הצטחון שלו הייתה כל כך  
גבוהה, עד שכל השתדלות קלה אלל  
בשר ודם נחשבה לו לחטא ונענש על  
כך ע"כ.

**וכתב** בדגל מחנה אפרים (פ' וישלח)  
כי במקלי עברתי את הירדן

את, (נא פירושו עתה, וכמו שנאמר (דברים ג-כה) אעברה נא, ותרגומו אעבר כען), שרק כעת לפי שעה לפני העיר תאמר כן, אבל להמליך תוכל לגלות שהיא אשת איש, כי ממילא לא יוכל לנגוע בה.

**וְזֹאת** תורת המסורה, אמרי נא אחותי את, ולכאורה תקשה על אברהם, איך לא יבטח לדיק כאברהם זה, שיגיל אותו ואשתו, ולשום כל בטחוננו זה. ולזה אמר, כי אברהם קיים בעצמו אמור לחכמה אחותי את, וידוע מספיק כי חכמה הוא כ"ח מ"ה, מדת הענוה והשפלות, ומדה זו קנה אברהם בעצמו, וחטאתו תמיד נגד עיניו, שלא יגרום החטא, ולכן עשה השתדלותו.

**וְאָמַר** אברהם לשרה אמרי 'נא' אחותי את, כי גם כאשר האדם עושה חיובו בהשתדלות, אין לו לשום הבטחתו על ההשתדלות עצמה, אלא יתפלל לה' שימשיך לו השפעתו, או במעשה השתדלותו או באופן אחר, ואין הוא עושה ההשתדלות אלא כדי לקיים מה שמוטל עליו. וכמו שפירשו (תהלים קמה-ט) טוב ה' לכל, לכל פעולה שבעולם טוב לזרף אליו את ה'. והנה אמרו (ברכות ט.) אין נא אלא לשון בקשה, על כן אמר לשרה, אמרי 'נא' אחותי את, שבעשיית ההשתדלות תזרף עמה תפלה ובקשה

בדקתו יש לחוש לעצמו, שמה יגרום החטא, ואין לו הבטחה מן השמים.

**וּמִצַּתָּהּ** אברהם אבינו, שהיה מופלג במדת ענוה, וכמו שהעיד עליו ה', נתתי גדולה לאברהם, אמר לפני (בראשית יח-כז) ואנכי עפר ואפר (חולין פט.), על כן בנוגע להלכת נפשו, השתדל בדרך הטבע להלכתו, וירד למנצח ברכב, ואמר לשרה אמרי נא אחותי את וגו' וחיתה נפשי בגלגל. אמנם את שרה החשיב אברהם לנדיקת גדולה, ובאמת היה אברהם טפל לשרה בניאיות (שמו"ר א-א), וכמו שאמר לו ה', כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה (כא-יג). והיה ברור לאברהם כי לא תאונה אליה רעה בצואה לבית פרעה, וכמו שהיתה באמת שהמלאך עמד לנדה, והיא אומרת למלאך הן והוא מכה (רש"י יג-יז). ולכן זיקש ממנה אמרי נא אחותי את, ועשה השתדלות להגיל את עצמו, ועבורה לא חש, כי ה' יעמוד לימין נדיקים.

**וַיִּתְּבֵן** שאברהם לא חש אלא שלא יתרגו אותו קודם שיקחוהו לבית פרעה, אבל להמליך תוכל לומר שהיא אשת איש, והמליך מתנהג בנימוס, ולא יניח להרוג איש, והיא לעצמה אינה זריק לחוש מפרעה, כי ה' איתה, ולא ינוח שבט הרשע על גורל הנדיקים. וזהו אמרי 'נא' אחותי

יכר טוב ולא יכר הרע, וכיכר אירע  
 כזה ששינו את טבען וקלקלו. אמנם  
 הענין הוא, שכאשר אדם עובר עבירה,  
 כמנחמה מהחטא הוא מותר רושם של  
 זוהמא ותיעוב במקום, שאותו רושם  
 חטא מושך את כל הקוצצים שם, שאף  
 הם נופלים ונשלים לחטוא ולקלקל,  
 עד שאפילו האדמה ובעלי חיים נמשכו  
 להשחית ולקלקל. והוא על דרך אדם  
 שנחלה במחלה, הרי הוא משאיר רושם  
 על המקום שיושב ושוכב ונוגע, שיוכל  
 להתדבק לאדם זריח הנושם מאוירה  
 וכידוע.

וזדון שאמר אברהם לשרה, אנו  
 נמלאים כעת במקום מזהם  
 מאד, שהמזרים שטופי זמה הם (רש"י  
 יז-ט), והם עלולים גם להרוג נפשות  
 לתאות נפשם, ויש לעשות השתדלות  
 להנצל. והסימן על זה הוא, כי זה  
 שנים רבות אנו מתנהגים בצניעות רב  
 מאד, עד שלא הכיר אברהם בשרה,  
 ועתה גם אני נכשלתי, 'הנה נא  
 ידעתי כי אשה יפת מראה את', הרי  
 זה מורה על גודל טומאת האויר שיש  
 במקום הזה, וממילא יש לתת לב שלא  
 נצוא לידי כשלון.

ובראיה דמזה למד אברהם, שמדה  
 טובה מרובה, שמקום  
 שנעשה בו דבר קדושה, תורה ותפלה  
 ועבודת ה', הרי זה משרה קדושה על  
 המקום, ומסוגל ביותר לזכות את

מה' שתלתי דרכה, ואז בודאי לא  
 תצוא מכשול לידה.

וזוה שהודיע לה, עתה ידעתי כי  
 אשה יפת מראה את, שלא ידע  
 מזה עד עתה. יש לומר הענין,  
 דאיתא במשנה (אבות ג-ב) שנים  
 שיושבים ואין ציניהם דברי תורה הרי  
 זה מושב לזים שנאמר (תהלים א-א)  
 ובמושב לזים לא ישב ע"כ. וכתב  
 בספר מנורת הזהב (פ' ויגש) לפרש,  
 דבני אדם שיושבים ועוסקים בדברים  
 האסורים, גורמים כזה שישאר במקום  
 ההוא רושם טומאה, ואם אחר כך  
 יושבים שם בני אדם לא יוכלו לעסוק  
 בתורה. וזהו פירוש המשנה, שנים  
 שיושבים ואין ציניהם דברי תורה, הרי  
 זה מושב לזים, כשציל שהמקום ההוא  
 היה מקודם מושב לזים, נעשה שם  
 רשימו שלא יוכלו לדבר במקום ההוא  
 תורה ע"כ. וכן הוא בדגל מחנה  
 אפרים (פ' וישב).

ובספר בית הלוי (פ' נח) ציאר כזה,  
 מה שנאמר דבור המצול,  
 וירא אלקים את הארץ והנה נשחיתה,  
 כי השחית כל בשר את דרכו על  
 הארץ (ו-יד), וברש"י אפילו בהמה  
 וחיה ועוף נזקקין לשאינן מינן (בר  
 כח-ח) ע"כ. ואף הארץ זינתה, היו  
 זרעין לה חטין, והיא מפקא זונין  
 (שם). והוא פלא, שהרי לאדמה ולבעלי  
 חיים אין בחירה כלל, אין להם לא

בשעה שהתפללו הציבור, והוא מתפלל  
ביחיד (ש"ע א"ח סימן 5-ט).

**אמונם** נראה דהא דהשתדל אברהם  
שתרד שרה לביתה של  
פרעה, היתה צוה כוונה עמוקה,  
וכדאיתא במדרש (בר מ-ו) רבי פנחס  
בשם רבי אושעיה אמר, אמר הקב"ה  
לאברהם לא וכבד את הדרך לפני  
בניך, ואתה מולא כל מה שכתוב  
באברהם כתוב בצניו, באברהם כתוב  
ויהי רעב בארץ (יב-י), בישראל כתיב  
כי זה שנתיים הרעב בקרב הארץ  
(מה-ו) ע"כ. וכתב ברמב"ן (יב-י),  
הנה אברהם ירד למצרים מפני הרעב  
לגור שם להחיות נפשו בימי הצרות,  
והמצרים עשקו אותו חנם לקחת את  
אשתו, והקב"ה נקם נקמתם בנגעים  
גדולים, והוליאו משם במקנה בכסף  
וצוהב, וגם צוה עליו פרעה אנשים  
לשלחם. ורמו אליו, כי צניו ירדו  
מצרים מפני הרעב לגור שם בארץ,  
והמצרים ירעו להם ויקחו מהם  
הנשים, כאשר אמר (שמות א-כב) וכל  
הבנת תחיון, והקב"ה ינקום נקמתם  
בנגעים גדולים, עד שיוציאם בכסף  
וזהב ולאן ובקר מקנה כבד מאד,  
והחזיקו בהם לשלחם מן הארץ, לא  
נפל דבר מכל מאורע האב שלא יהיה  
בצנים עכ"ל ק.

**ואיתא** במדרש רבה (פ' אמור לב-ה)  
שרה אמנו ירדה למצרים,

עמנו וגם אחרים, להתעלות בעבודת  
ה'. וזה הענין שאמרו חז"ל (ברכות ו.)  
כל הקובע מקום לתפלתו אלקי  
אברהם בעזרו, וכשמת אומרים עליו  
אי עניו אי חסיד, מתלמידיו של  
אברהם אבינו ע"ש. ומבואר בל"ח  
שם, דטעמא של קביעות מקום  
לתפלתו הוי, לפי שכיון שהתפלל שם,  
קנה המקום ההוא קדושה, ושם  
כשמתפלל שנית, קדושת המקום מסייע  
לו שיתקבל תפלתו, ולפי ריבוי התפלות  
במקום ההוא יותר ויותר מתקדש  
המקום, ותפלתו מתקבלת. וצוה מורה  
ענותותו, שמחזיק את עצמו, שארץ  
לו לסיוע קדושת המקום שיהא תפלתו  
כהוגן ע"ש. (ועיין באהבת חיים ריש  
פרשת ויחי).

**ולבן** אלקי 'אברהם' בעזרו, כי  
אברהם גילה קוד זה, עד כמה  
המקום גורם, באמרו עתה ידעתי  
וגו', וממנה למד שיש לקבוע מקום  
לתפלתו, וישכם אברהם בצקר אל  
המקום אשר עמד שם את פני ה'  
(יט-כ), והוא מתלמידיו של אברהם  
אבינו. — וזה מוסר השכל, על  
מאמרו (ירושלמי ברכות ה-א) ברית  
כרותה שכל הלומד צבית המדרש לא  
במהרה הוא שוכח (הוצא בשלחן ערוך  
י"ד סימן רמו-כב). והיינו שקדושת  
המקום מסייע להתעלותו בתורה. וכמו  
כן מצינו בתפלה, דיש להתפלל צבית  
הכנסת, גם אם נאנס ולא התפלל



כל ישראל צמרים, צמה שעמדה  
בנסיון לילה אחת, וידיעת ההפכים  
שוות.

ובזה יתבאר מה שכתבו דורשי  
רשימות, וירא' אות'ה שר'י  
פרע'ה ויהללו אות'ה אל פרעה  
(יב-טו), סופי תיבות שם הוי"ה, והשם  
המאיר בחדש תשרי יוצא מפסוק זה  
(עיין בני יששכר תשרי א-א). ויש להבין  
השייכות של שם הוי"ה למקרא זה.  
אמנם איתא בגמרא (סוטה יו.) איש  
ואשה שזכו שכינה שרויה ציניהם  
[שהרי חלק את שמו ושיכנו ציניהם,  
י"ד באיש וה"א באשה] ע"כ. ואם כן  
באיש ואשה יש חצי השם, שם י"ה.  
ואיתא בספיה"ק דלכך מצות פריה  
ורביה הוא בן ובת (יצמות סא:), שהם  
ישלימו אותיות ו"ה, וצוה נשלים ציניהם  
השם הוי"ה ע"כ.

והנה ישראל ירדו למצרים, והאומות  
מצוין אותם ואומרים, אם  
בגופם שלטו קל וחומר בנשותיהם,  
והטיל הקב"ה שמו עליהם, ה"א מצד  
זה וי"ד מצד זה, לומר מעיד אני  
עליהם שהם בני אבותיהם. וזהו  
שמפורש על ידי דוד (תהלים קכג-ד)  
שצטי י-ה עדות לישראל, השם הזה  
מעיד עליהם לשצטיהם (רשי" פ' פנחס  
כו-ה). ולכל זה זכו בשביל ששרה  
גדרה עממה בצית פרעה. ומנועם זה  
סיבצו מן השמים להציאה לבית

וגדרה עממה מן הערוה, ונגדרו כל  
הנשים בזכותה. יוסף ירד למצרים,  
וגדר עצמו מן הערוה, ונגדרו ישראל  
בזכותו ע"כ. הרי לנו שכל הקדושה  
שהיתה בצנות ישראל צמרים, שמי  
מאות שנה לרצני רצנות מישראל,  
היתה תלוי בצניקתה של שרה לבית  
פרעה, וגדרה עממה אז מן הערוה,  
וזה שאמר אברהם לשרה, אמרי נא  
אחותי את וגו', למען ייטב לי  
בעבורך, שלא יהרגו אותי, ועוד גם  
זאת, וחיטה 'נפשי' בגללך, שזה נוגע  
גם לחיות נפשי ונשמת, להיות  
הדורות שלנו להלאה גדורים בקדושה.  
כי על ידי ששרה תגדור עממה  
בקדושה, יתגדרו כל ישראל, וצוה  
תחיה נפשו של אברהם חיים נצחיים.

וזהו תורת המסורה, אמרי נא  
אחותי את וגו', ותקשה לך  
למה אני מכניס אותך לגוב אריות  
לבית פרעה, מקום נסיון. על זה  
אמר, אמור לחכמה אחותי את, איזהו  
חכם הרואה את הנולד (תמיד לב.), יש  
להסתכל על העתיד, נא וכבוש את  
הדרך לפני בניך, להציל ולגדור את  
הכלל ישראל צמרים, ולכן אמרי נא  
אחותי את. — והוא מוסר השכל  
להאדם, כאשר צא נסיון לידו, שיתבונן  
כי פעולתו כעת, לא על עצמו לצד  
י"א, אלא יתכן שעמידתו בנסיון כעת  
יפעול גדולות ונצורות על יוצאי חלציו  
עד כמה דורות, כמו בשרה שנגדרו

פרעה, לכבוש הדרך לנאצאיה אחריה. זהו הרמז ויראו אותה שרי פרעה ויהללו אותה לפרעה, ולמה נסתבצו כן מן השמים להניח שבט הרשע על גורל הצדיקים, על זה בא הרמז

ב'סופי תיבות', שם הו"ה, שסיבת הדבר הוא להגדיר את ישראל בעמידה, לגרום בסופה לשרות השם הו"ה בישראל, שהאבות יתנהגו בקדושה עם בנייהם אחריהם.



# מזלָא טבא וגדיא יאה

ממיטב איחולינו וברכותינו נשגר בזה  
לכבוד ידידינו הנחמד המופלג בתורה זיר"ש  
כליל המעלות ובשרון המעש  
הבחור החתן כמר אברהם בראדי נ"ו לנצח  
משב"ק אצל ב"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א  
לרגל אירוסיו למזל טוב ובשמו"מ

יעזור השי"ת שהזיווג יעלה יפה יפה  
ושיזכה לבנות בית נאמן בישראל  
ע"ד ישראל סבא מתוך נחת  
והרחבת הדעת אבי"ר

### **ברכת מזל טוב**

להרה"ג ר' **יצחק זלמן גיפס** שליט"א  
דומ"ץ בית מדרשינו ברכת אברהם  
לרגל השמחה השרויה במעונו  
בנישואי בתו הכלה תחי'  
עב"ג בן הרה"ג ר' **חיים ראזענבערג** שליט"א

נתנדב ע"י ידידינו

מוה"ר ר' **דוד קאהאן** הי"ו  
לרגל השמחה במעונו  
באירוסיו בנו החתן **אפרים** ני"ו למז"ט

לעילוי נשמת

הרה"ר **פנחס יהודה** ב"ר **שמעון ווינקלער** ע"ה  
נפטר מ"ו חשון תשנ"ו לפ"ק  
ת.נ.צ.ב.ה.

נתנדב ע"י ידידינו

מוה"ר ר' **יעקב רובין** ני"ו  
לרגל תגלחת בנו  
כמר חנני יו"ט ליפא ני"ו

נתנדב ע"י ידידינו

מוה"ר ר' **ישראל וויינגארטן** הי"ו  
לרגל השמחה השרויה במעונו  
באירוסיו בתו הכלה תחי' למז"ט

**הרוצה לנדב להוצאת הגליון יפנה**

להר"ר **יואל** ברא"ש **פייערווערקער** הי"ו **718.387.5770**